

# ST. OLAV

## Didrik Frøshaug

Bygg & Tømmermester

Utfører all slags tømmer- og byggarbeider

Innhent anbud

Nils Juelsgt. 49. Telefon 48178

**St. Olavs ekspd.  
og forlag er åpent  
fra 10—3  
onsdag lukket.**

Høiesteretsadvokatene  
**Harald Ramm**

og

**C. A. Gulbranson**

**Akersgaten 43<sup>4</sup>, Oslo.  
Telefoner: 33100 - 30900**

Sykehusutstyr  
og rekvisita.



Gaze  
Bomull  
Luftputer  
Bekken  
Hansker  
Briller etc.

**Elektromedicinsk avdeling**  
Røntgen, Film (Gevaert)

Innhent tilbud.

**Norsk Medicinsk Varehus**

Pilestredet 7<sup>1</sup> og 11<sup>2</sup> etg.

Telf, 14182-26539.; Telegr,adr. .Varehuset.

**Henrik O. Heen**

(Olæen & Heen)

Snektermester

Maribogt. 13 — Tlf. 12489 - Privat 88996

Bygningssnekkeri & Høvleri.  
Butikkinnredninger, Døre,  
Vinduer, Trapper og inventar.  
Reparasjoner

## Johan Olsen & Sønner

Murmester og entreprenørforretning

Etabl. 1896.

OSLO

**NEBB** er stedet for  
**alt** elektrisk

**NEBB** midt i centrum  
Øvre Slottsgt. 8

Ved

ischias og reumatisme  
forsøk

## W. Stones' olier.

Fåes på alle apotek. Flasker à 125 g Kr. 2,15 inkl. oms.-avgift

FARMACEUTISK  INDUSTRI - OSLO



## Gudstjenester:

St. Olavs kirke.

Søndag.

Kl. 7: Stille messe.

Kl. 8.15: Fromesse med preken.

Kl. 11: Høymesse med preken.

Kl. 19: Andakt med sakramental velsignelse.

På alle ukens hverdager leses den hl. messe kl. 8 — unntatt fredagene, da den begynner kl. 7.45.

St. Halvards kirke, Urtegt. 29.

Søndag.

Kl. 8: Stille hl. messe med katekese.

Kl. 10.30: Høymesse med preken.

Kl. 17: Sakramentsandakt.

På alle ukens hverdager leses den hl. messe kl. 8.

St. Dominikus kirke, Neuberggt. 15.

Inntil videre ingen gudstjenester.

Om hverdagen kl. 7 stille hl. messe i kapellet i klostret.

St. Katharinahjemmet, Gjørstadgt.8.

Søndag.

Kl. 8.30: Stille hl. messe med preken.

Kl. 10.30: Høymesse med preken.

Kl. 18: Kompletorium og sakramentsandakt.

Hverdager kl. 7.30: Stille hl. messe.

Kl. 18: Rosenkransbønn.

Jesu Hjerter kapell, Stabekk.

Søndag.

Kl. 8.45: Sangmesse med preken.

Kl. 10: Høymesse med preken.

Kl. 18: Sakramentsandakt.

Torsdag kl. 18: Tilbedelse.

Grefsen kapell, Glads veg 23.

Kl. 9.30: Høymesse med preken.

Kl. 17: Sakramental velsignelse.

Søndag.

## Ukekalender:

Søndag 6. februar: Søndag septuagesima. Ep. 1. Kor. 9, 24—27; 10, 1—5. Ev. Matt. 20, 1—16. —

Mandag: Romuald, abbed † 1027.

— Tirsdag: Johannes av Matha, be-

kjenner † 1213. — Onsdag: Kyrill

av Aleksandria, biskop og kirke-

lærer † 444. Apollonia, jomfru og

martyr † 249. — Torsdag: Schola-

stica, jomfru † 543. — Fredag: Vår

frue av Lourdes. — Lørdag: De syv

stiftere av Servitterordenen, bekj.

13. årh.

Søndag 13. februar: Søndag seksa-

gesima. Ep. 2. Kor. 11, 19—33.

12, 1—9. Ev. Luk. 8, 4—15. —

Mandag: Valentin, martyr † 270.

— Tirsdag: Faustinus og Jovita,

martyrer † 117. — Onsdag: Ferial-

dag. — Torsdag: Ferialdag. —

Fredag: Simeon, biskop og martyr

† 106. — Lørdag: Gudsmorens lør-

dagsmesse.

Søndag 20. februar: Søndag

Quinquagesima.

## Brødr. Rosenlund<sup>A</sup> S

Kong Oscarsgt. 10

Bergen

**Kolonialvarer**

Spesialiteter

**Kaffe og Te**

**T. S. Jacobsen**  
**Begravelsesbyrå**

Ullevålsveien 1, Oslo

Telf. 32334, 32246

Privat 58550, 32339

## Bryggerimester Høflmayers og hustrus legat.

I.

til beste for ubemidlet katolsk mannlig ungdoms oppdragelse og undervisning. Ansøking om å komme i betraktning ved utdeling (eller fornyelse av tidligere utdeling) av legatets midler, må sendes soknepresten i St. Halvards menighet, Urtegata 29 II, innen 15. mars d. å. og må være anbefalt av vedkommende sokneprest.

LEGATSTYRET

## Friplass på St. Sunniva skole

II.

Ansøking om å komme i betraktning ved utdeling (eller fornyelse av tidligere utdeling) av Bryggerimester Alois Høflmayrs og hustrus legat for friplass på ovennevnte skole for skoleåret 1944—45, må sendes soknepresten i St. Halvard, Urtegata. 29 II, innen 15. mars d. å. og må være anbefalt av vedkommende sokneprest.

LEGATSTYRET

**NORENBERG & CO. A.s**

Margarinfabrikk

Leverandør av den bekjendte NOCO-margarin



«St. Olav utkommer en gang ukentlig. Abonnement både for inn- og utland tegnes på alle postkontorer eller direkte, skriftlig i ekspedisjonen, Akersveien 5. Abonnementspris kr. 2.50 pr. kvartal forskuddsvis betalt, for utlandet tillegg av vedk. lands avisporto. Oppsigelser må være eksp. i hende seinest 14 dager før hvert kvartalskifte. Annonser må være innsendt innen søndag aften, manuskript innen fredag aften. «St. Olav»s telefoner: Redaksjon og ekspedisjon: 23743. Redaktøren privat 99347. — «St. Olav»s ekspedisjon og forlag, Akersveien 5 I, er åpen hver dag kl. 10—3. Onsdag lukket. Utbetalinger kun tirsdag kl. 1—2.

INNHold: Bønnens Apostolat. — Clio og Ecclesia. — Det ubetvingelige. — Her hjemme. — Ignis.

## „BÖNNENS APOSTOLAT.“

Redigert av sogneprest Høgh, forbundets leder for Oslo Vikariat.

Intensjoner for februar:

- I. Større anerkjennelse og respekt for arbeidets rettigheter og plikter.
- II. Framgang for kirken i Sør-Afrika.

### I

Arbeidet er Guds gave til oss mennesker, en gave som på en måte gir oss del i Guds egen skaperkraft. Derfor ble plikten til arbeid lagt på våre første foreldre allerede i Edens hage: De skulde dyrke og stelle med hagen.

Etter syndefallet er arbeidet dessuten gitt oss som et middel til sone for synden og en hjelp til vår frigjøring fra den.

Vår hellige Kirke har derfor alltid satt arbeidet høyt. Det er mer for den enn bare et middel til å tjene det nødvendige til livets opphold. Retten og plikten til arbeid er hellig, og de hviler på alle mennesker, hverken byrd eller rikdom fritar fra dem.

Dessverre har altfor mange glemt denne kirkens sunne lære, og arbeidet er blitt ikke en velsignelse lenger, men et nødvendig onde, en byrde for utallige mennesker. Arbeidet som skulde være til frigjøring, er for mange blitt et middel til utbytting av andre, for arbeiderne selv ikke stort mer enn trelldom for det daglige brød.

I denne skjjeve utvikling ligger grunnen til at det finnes så mange misnøyde mennesker, så megen

strid mellom klassene, så meget ondt. Bare ett kan frelse verden fra denne ulykke, lære menneskene gjensidig respekt og forståelse for hverandre og atter gi arbeidet den opphøyede plass i tilværelsen det har krav på: At både arbeidsgiver og arbeidstaker igjen blir grepet av kirkens syn på og bøyer seg for dens lære om arbeidets rettigheter og plikter. Bare slik får arbeidet igjen overnaturlig, hellig vigsel og sitt mål ikke bare i denne verden, men i evigheten.

Om dette er det vi som medlemmer av B. A. skal be i hver dag av februar måned. Derfor forener vi oss med trosfeller verden over og ber:

«Jesu høyhellige hjerte, at du vil vekke menneskene til større anerkjennelse av arbeidets rettigheter og plikter, derom ber vi Deg, bønnhør oss!»

### II

Misjonsintensjonene i år tar alle sikte på misjonen i Afrika. Her er det strøk med en sterk katolsk befolkning, men også strøk hvor Kirken har større vansker enn noe annet sted. I februar ofrer vi våre bønner, kommunioner og arbeider særlig for Sør-Afrika, hvor et stort antall katolikker lever sammen med kristne både av anglikansk og kalvinsk bekjennelse. For Kirkens framgang blant disse ber vi:

«Jesu høyhellige hjerte, at du vil gi din Kirke i Sør-Afrika rik framgang, om dette ber vi deg, bønnhør oss.»



# Kjenn din religion.

Av A. J. LUTZ. O. P.

## XI. Kjenn din religion.

### A. Jesu lidelse og offerdød.

Jesu maktfulle tale og hans grenseløse medlidenskap med menneskenes nød hadde vunnet ham skarere av tilhengere. Men fra de første dager av da han lærte offentlig, støtte han også på motstand og hat. Motstanden ble sterkere og sterkere, hatet ble alltid bittere, hans fiender vilde for enhver pris rydde ham av veien. Endelig lyktes det for dem å få ham utlevert ved en troløs disippels forræderi og dømt til døden av det høye råd i Jerusalem.

Det var tre slags fiender som domfelte Jesus. For det første de jødiske prester. I deres øyne var Jesus skyldig i blasfemi, fordi han lærte at han var Guds sønn, ett med Faderen i den guddommelige natur. «Jeg og Faderen er ett.» Da tok jødene atter steiner og vilde steine ham. Jesus svarte dem: «Mange gode gjerninger har jeg vist dere fra min Fader. Hvilke av disse gjerninger steiner de meg for? Jødene svarte ham: For noen gode gjerninger steiner vi deg ikke, men fordi du spotter Gud, og fordi du som er menneske, gjør deg selv til Gud.» (Joh. 10, 30—33.) Da Jesus stod for deres domstol, spurte øverstepresten ham: «Er du Kristus, den velsignede Guds Sønn?» Men Jesus sa til ham: «Jeg er det, og de skal se Menneskesønnen sitte ved Guds krafts høyre hånd og komme med himmelens skyer. Men øverstepresten rev sine klær i stykker og sa: Hva skal vi med flere vitner? De har hørt gudsbespottelsen; hva synes de? Og de dømte ham alle skyldig til døden» (Mark. 14, 61—65.)

Var da budskapet om at Gud skulle stige ned til oss i menneskelig skikkelse for å frelse oss så fremmed for de jødiske prester? Nei. De kjente profetene; deres skrifter ble jo hver sabbat lest i synagogene. Dessuten hadde Jesus bekreftet sitt utsagn ved undergjerninger. Den guddommelige allmakt var gått i borgen for Jesu lære. Mens de ydmyke, «de små» blant det jødiske folk tok imot Jesu budskap med glede over denne underfulle åpenbaring av Guds kjærlighet, lukket prestene sine hjerter for Guds gave. Den ydmyke, saktmodige og fattige Jesus svarte ikke til det bilde av Messias som de hadde utformet i sin fantasi. Skriftens bokstav hadde drept ånden hos dem. «Vi har en lov, og etter loven er han skyldig til å dø, fordi han har gitt seg ut for Guds Sønn» (Joh. 19, 7).

En annen gruppe av fiender var fariseerne. De hatet Jesus fordi han hadde avsløret deres hykleriske iver for lovens bokstav og svekket deres anseelse hos folket. Også disse vilde gjøre det Guds rike som profetene hadde forkynt, til et rike av

denne verden. Jesus kunde umulig være den lovede Messias siden han kjærlig tok imot syndere, var en venn av de lavere folkeklasser og satte seg ut over loven ved å helbrede syke på sabbaten. Men særlig var de forarget over Jesus fordi han fordømte deres rasehovmot og forkynte et Gdus rike som skulde omfatte alle folk. Hedningene skulde være likebeholdt med Israel. Israel skulde endog forkastes hvis det ikke omvendte seg og ydmykt fulgte Jesus.

«Fariseerne hadde mot seg en annen sekt som forkastet troen på sjelens udødelighet og i det hele tatt fornektet alt åndelig. «For sadduseerne sier at det ikke er noen oppstandelse, og ikke finnes engler eller ånder; men fariseerne vedkjenner seg begge deler» (Ap. gj. 23, 8). Deres livssyn var helt jordbundet. Også i disse menneskers øyne var Jesus skyldig til å dø, han som satte sjelen høyere enn hele verdens rikdom og makt, han som sa: «Jeg er oppstandelsen og livet» og kalte alle til et evig liv i samfunn med de hellige engler.

Det høye råds dom kunde ikke fullbyrdes uten å være stadfestet av den romerske landshøvding. Pontius Pilatus var overbevist om at Jesus var uten skyld, men jødene forstod å gjøre Jesu sak til en politisk sak og truet Pilatus med keiserens unåde hvis han nektet å la dem få sin vilje. Pilatus gav etter. En avdeling romerske soldater skulde fullbyrde dødsdommen ved korsfestelse.

Døden på korset var den mest vanærende og smertefulle døds måte. Den var bestemt for røvere og forbryterske slaver. Men for Jesus var korsfestelsen dobbelt kvalfull etter alle de pinsler han hadde lidd i forvegen: dødsangsten i Oljehaven hvor han kjente hele verdens synd som lå tungt på hans sjel; hudstrykelsen, tornekrøningen og andre mishandlinger fra råde soldaters side. No hang han i tre timers dødsangst på et kors med gjennom-borede hende og føtter, forlatt av nesten alle sine disipler og med sjelen senket ned i en avgrunn av sorg. Ved korsets fot stod hans mor sammen med noen andre kvinner fra Galilea og Johannes. Å ha sin hellige og trofaste mor med seg i dødens time gjorde imidlertid Jesu sjele kval enda dypere. Hun led med ham og han led med henne. Heller ikke hos sin Fader i himmelen fant han trøst. En hemmelighetsfull natt var kommet over hans sjel. All den glede han ellers fant i følelsen av Faderens kjærlighet, var blitt borte. «Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg,» ropte han med høy røst. Endelig var alt fullbrakt. Atter ropte Jesus med høy røst: «Fader, i dine hender overgir jeg min ånd.» Så bøyde han sitt hode og oppgav ånden.

Jødernes hat, Judas' forræderi, Pilatus' feighet, bødlenes råhet, var de menneskelige årsaker til Jesu død. Men denne død hadde enno en annen og meget



dypere årsak. Den skulde være et sonoffer som Jesus vilde frambære for alle mennesker. Slik var det evig besluttet hos Gud. Jesus gikk altså ikke i døden av tvang, men frivillig. «Derfor elsker Faderen meg, fordi jeg setter mitt liv til for atter å ta det igjen. Ingen tar det fra meg, men jeg setter det til av meg selv. Jeg har makt til å sette det til, og jeg har makt til å ta det igjen: dette bud har jeg fått av min Fader» (Joh. 10, 17, 18). Jesus vilde dø for å være lydige til døden, ja til døden på korset» (Filipp. 2, 8). Det er sant at døden stod for ham som noe redselsfullt. Jesus var menneske og vedkjente seg alle menneskelige følelser. «Og han gikk litt fram, falt på sitt ansikt og bad og sa: Min Fader, er det mulig, da la denne kalk gå forbi meg» (Matt. 26, 39). Han viste imidlertid sin sjelsstyrke ved ikke å la redselen få makt over seg. «Men ikke som jeg vil, men som du vil.» Derfor gjorde han intet for å fri seg ut av menneskenes hender, men «lik et lam som føres bort for å slak-

tes, og lik et får som tier når de klipper det, oppløst han ikke sin munn» (Is. 53, 7). Hvorfor krevde Gud et slikt offer? Han hadde i sin uendelige miskunn besluttet å frelse den syndige menneskeslekt. Men hvorfor vilde han ikke gi oss sitt vennskap tilbake uten Golgatas redsler? Fordi Gud vilde «vise sin kjærlighet til oss ved det at Kristus døde for oss til fastsatt tid, mens vi enno var syndere» (Rom. 5, 8). Vi kan ikke tenke oss en mer gripende åpenbaring av Guds kjærlighet enn at han selv går i døden for å sikre oss det evige liv. «Ingen har større kjærlighet enn den at han setter sitt liv til for sine venner» (Joh. 15, 13). Ansikt til ansikt med den korsfestede Guds Sønn forstår vi at Gud er kjærlighet. En tillit uten grenser og en uendelig trygghetsfølelse våkner i vår sjel. «Er Gud med oss, hvem er da mot oss? Han som ikke har spart sin egen Sønn, men gitt ham for alle, skulde ikke han ha gitt oss alt med hem?» (Rom. 8, 32).

A. J. Lutz.

# CLIO OG ECCLESIA

## TRE ARTIKLER OM KIRKEN OG HISTORIEN

Av Gottlieb W. Rieber-Mohn.

### II.

Vi så i forrige artikkel hvordan den vantro vitenskap forgjeves i mer enn tre hundre år har løpt storm mot de kristne åpenbaringsskrifter i en rekke angrep som hadde sin styrke mindre i sin saklige objektivitet, enn i selve det forbausende faktum at de fant sted. I denne artikkel skal vi se hvordan det kunstige skille som var skapt mellom metafysisk og vitenskapelig erkjennelse utenfor den skolerne tankes rekkevidde, ble erstattet med en slags sløvet innstilling overfor den kristne åpenbaring hvilket har sin særlige interesse i denne forbindelse, fordi denne innstilling har sitt utspring i en manglende evne til å forestille seg Jesus Kristus som historisk realitet. Den moderne «sammenliknende religionsforskning», som i sin tendens er gjennomført relativistisk, har ved sine konstruksjoner fullstendig undertrykt det fundamentalt viktige faktum, at heden- dom kontra kristendom er ensbetydende med myte eller ren apriorisk teori kontra historisk virkelighet. Kristendommen skiller seg no for det første klart ut fra det genuint folkelige hedenskap — som f. eks. det gamle norrøne — ved å være en såkalt «stifterreligion», med sin opprinnelse i en (relativt) historisk stifters liv og lære. Beretningene om hva Jesus fra Nasaret har gjort og sagt er vesensforskjellige fra den hedenske myte nettopp i kraft av sin utpregede sans for den historiske tid, — ja for det historiske overhodet. De hever seg endog i påfallende grad over det som forskningen vanligvis forstår ved legender i sin virkelighetsnære sans for det historiske: «Mot hedenskapets guder, hvis opp-

rinnelse tapte seg i urtidssunkle og fjerne land, mellom vesener som var til før mannsættens våknet til liv på jorden, gikk den katolske Kirkes misjonærer fra land til land og forkynte en Gud som hadde levet her på jorden i tre og tredve år. De kunde si på dagen hvor lenge det var siden han ble født, og når han døde, og nevne det land og de byer hvor det var hendt. Hans mor var en ung jomfru av jøde- folkets gamle kongesætt, men ætten var for lenge siden styrtet fra makten og herligheten — da Gud lot seg føde av henne som han hadde kåret seg til mor fra evighet av, lå deres jordiske fedreland under romer- nes velde. Den tiden var Augustus keiser i Rom, men hans underkonge i Jødeland var Herodes, og Cyrinus var landshøvding i Syria. Han var født i en liten landsby i Judea, Betlehem het den, og det betyr på norrønt mål Brødets sted fordi Han på en underfull måte vilde gjøre seg selv til brød som nærer menneskenes evige liv.»<sup>1</sup>

Så «historisk» er det glade budskap — så klart og realistisk trer det fram overfor det hedenske, mytiske gudesagn. Og så er det ikke alene inspirerende, vakkert, oppbyggelig. En må være i stand til å samle seg om dette, å tenke realistisk igjennom den underlige tanke, at dette er skjedd på samme måte og like virkelig som det i dag skjer historie for våre øyne, at mennesker som oss selv har tatt del i dette, ja at det kanskje er mer virkelighetsnært å tenke på vår nabo snekkeren enn på El Greco's forklarede apostelskikkelser, når vi vil forestille oss

<sup>1</sup> «Norske Helgener» s. 30.



en av de 12 fattige menn som Jesus Kristus omskapte og erobret verden med.

Men skiller no kristendommen seg også klart ut fra de øvrige stifter-religioner? Kjenner vi ikke like historisk pålitelig Gauthama Buddhas liv, og er ikke det muhammedanske hedjra i 622 e. Kr. en like sterk historisk realitet? Enhver diskusjon om hva som her er best vitenskapelig underbygd, er ganske overflødig. Den vil nemlig aldri kunne rokke det minste ved det uimotsigelige faktum, at kristendommen som den eneste av verdensreligionene setter fingeren på et bestemt punkt i menneskeslektens historie som den kaller Tidens fylde, og sier med usvikelig sikkerhet, og vel vitende om hva den gjør, disse forferdende ord: Her ble Gud menneske, her ble Gud spikret på et trekors og myrdet av menneskene, her oppstod Gud fra dødsrikets mørke, og med dette frelste Han dem fra fortapelsen og kalte dem til evig samfunn med seg. Talen i Benares er vel like historisk som Bergprekenen, men den religionsforskning som overser, at i den første framstiller Buddha seg selv som en agnostisk læremester, og i den annen Jesus Kristus seg selv som Guds sønn, er så langt fra å være objektiv at den tvert om er dogmatisk antimetafysisk.

Er Jesus Kristus virkelig i ferd med å tape sin realitetskarakter endog som historisk menneske i den moderne vantro betraktning, — da er vi her stilt overfor en betraktning så uvitenskapelig i sitt vesen, at vi må søke annet steds enn i den historiske forskning etter årsakene. Der finnes ikke den posisjon som ikke kristendommens fiender har inntatt for å finne den minste brist i rustningen hvor et dødbringende støt kunde rettes inn. Heller ikke har en veket tilbake for det mest uvitenskapelige og åndsforlatte av alle innfall: At Kristus overhodet ikke skulde ha eksistert. I moderne vitenskapelig diskusjon er dette en dømt hypotese, en forlenget stakk død teori som ikke nevnes mer. Forhåpentlig ikke så i den kristne betraktning, hvor den bør bevarer som en kuriositet, som et krasst og uhyggelig eksempel på hvor langt det moderne menneske er villig til å gå for å unnsnippe en erkjennelse som er i den grad personlig forpliktende som den kristne.

Men fra å erkjenne Jesus — og endog Jesus Kristus — historisk realitet og til å trekke de vitenskapelig sett nødvendige slutninger av dette, synes det dessverre å være mer enn langt. Så meget mer som virkelig religiøs erkjennelse av Jesus som Kristus forbløffende ofte synes å mangle enhver dypere erkjennelse av Kristus som historisk menneske. Feilen er like åpenbar som dens årsak er uklar. En oppfatter ikke bare evangeliets innhold, men også selve dets tilblivelse som noe tidløst og overhistorisk. Kristendommen blir apriorisk virkelighet istedetfor historisk. Det er like beklagelig som det er uriktig, for det historiske er ikke — som en ikke sjelden ser det «motvillig innrømmet» i særlig protestantisk apologi — et såkalt «svakt punkt» ved den kristne åpenbaring. Den historiske virkelighet i kristendommen er tvert om et kriterium på at den er — ikke en religion — men Religionen. Dette mysterium som i

## DET UBETVINGELIGE

*Intet på jorden formår vel å binde  
sjele som lengter mot Gud.*

*Elvene iler for havet å finne,  
sjelene lengter for hjemat å finne,  
evig til freden hos Gud.*

*Intet kan tøyse den tanke som higer,  
båret av lengsel og tro.*

*Vinger kan trettes og mure kan stenge,  
tanken går videre og stiger sålenge  
inntil den hviler i ro.*

*Intet kan stanse når kjærlighet søker,  
intet kan slokne dens bud.*

*Ilden på jorden må dø, hvor den øder,  
kjærlighet øker jo mere den gløder,  
evig den lever hos Gud!*

MARIE KNUDTZON

i menneskeslektens forvirrede og ulykkelige historie, er jo ikke noe annet enn en enkelt modus av Frelsens store og uutgrunnelige mysterium: Ordet som ble kjød.

Jesus Kristus som historisk realitet er bare en ufullendt, en partiell realitet. Det var dette Ernest Renan ikke kunne se da han skrev boken om en Jesus som ikke var Kristus. Blant de mange diktere som har våget dette dristige: å ta verdenshistoriens mest dramatiske stoff opp til kunstnerisk behandling, er det lett å skille ut en bestemt kategori. Den består av forfattere som ser sin oppgave i å rive menneskene ut av den forferdelige, kulturtrette konvensjonalisme som dreper evangeliens innhold for dem straks de åpner et ny-testamente, — nemlig ved å gjøre det til døde, utslitte formler, eller i beste fall til filosofi, etikk, lyrikk, bonmots. Eller kort sagt til hva som helst annet enn nettopp dette ene som det faktisk er: Et historisk korrekt budskap, inspirert av Gud, om Mannen Jesus som er Gud, og som åpenbarer Gud.

Giovanni Papini vilde dette, Charles Dickens har også forsøkt å sprengre sin tids falske Kristus-klisjé. Men enklest og skjønnest har vel Francois Mauriac gjort det i sin vidunderlige bok «Jesu liv» med dens forbausende syntese av ortodoks tro og dikterisk inspirasjon med saklighet og historisk livsnærhet. Anders Wyller skriver i sin innledning til denne boken, at «Mauriac har villet rive bort «skorpene» fra vårt vanemessige Jesus-bilde, fri det fra slaggene som



århundrers sløvhet hoper opp, brenne ut sentimentaliteten som er kjærlighetens fiende».

Det er så riktig sett. Det er mer enn rettesnoren for en enkelt bok dette, — det er et helt program — som vår tids mentalitet har gjort til en betingelse — for enhver historisk betraktning av evangeliens beretninger om Menneskesønnen Jesus Kristus og Hans frelse av den fortapte menneskehet. Med åpenbaring, tradisjon og historisk utvikling forent slik som Den Hellige Katolske Kirke — og bare den — forener dem, ser vi oss da i stand til å anlegge den samme synsmåte på det som vi vanlig forstår ved Kirkens historie.

(Forts.)

## Hechjemme —

**Arendal.** Vi har også denne jul fått feire høytiden under rolige og fredelige forhold. Mange utenom vår menighet har også i julen funnet veg til vår kirke og tat del i våre vakre og høytidelige gudstjenester. Vi hadde midnattsmesse med felleskommunion for menigheten og vår sokneprest holdt en meget vakker julepreken. 1. juledag under høymessen sang vårt nye ungdomskor Kind Jesu messen. De er virkelig blitt flinke til å ha øvd så kort tid. Mgr. Kjelstrup holdt prekenen. I begge disse gudstjenester var svært mange ikke-katolikker til stede. — Barna hadde sin julefest 8. januar med meget morsom underholdning som de for en stor del besørget selv, gang rundt juletreet og besøk av julenissen som også i år hadde med poser til alle sammen med riktig mye godt i. De var alle strålende fornøyd. — Menighetens voksne hadde sin fest 9. jan. i festsalen på Arendals Rådhus. Dette er en meget vakker sal, dekket som veggene er av store landskapsmalerier og forgylte speil (men vi ser allikevel fram til den dag vi igjen kan holde fest i vårt eget lokale som p. g. a. vanskelige tider fremdeles er bortleid). Her var bordene vakkert pyntet og alt arrangert på beste og hyggeligste måte av vår flinke festkomité med fru Bratsberg i spissen. Til stede var foruten menigheten, mgr. Kjelstrup og soknepresten også mange innbudte gjester. Soknepresten ønsket velkommen. En prolog ble lest av frk. Lillemer Bratsberg. Så sang ungdomskoret en del sanger. Ved bordet sang vi alle en vakker sang til fedrelandets pris. Deretter fulgte mgr. Kjelstrups festtale, hvori han framholdt julen både som den store religiøse fest — Kirkens fest, og familiens fest, der som den feires her i verden, på en så inderlig måte knytter foreldre, barn, slekt og de nærmeste venner sammen. Han gav også en del interessante opplysninger om den berømte julesalme «Stille natt»s opprinnelse. om hvordan tekst og toner ble til, og sluttet med ønsket om at verden snart måtte få fred, ikke bare en politisk fred, men en virkelig, en hjertenes fred. Vi gikk rundt juletreet og i pausene fikk vi en helt glimrende opplesning av fru lektor Bruland, som leste Wergelands julaften og andre dikt — og deretter fikk vi til vår store glede en fiolinkonsert av hr. Ragnar Løschbrandt akk. av fr. Erna Henrichsen. Den hyggelige fest ble avsluttet med fedrelandssalmen: Gud signe vårt dyre fedreland.

E. K. N.

**Hamar.** St. Torfinns menighet feiret sin tradisjonelle julefest 2. nyttårsdag i byens Festivitetslokale. Mer enn 70 trosfeller og protestanter var møtt fram, og stemningen sto høyt i taket. Pater de Paepe hilste i noen anslående ord de framførte velkommen, og vendte seg særskilt til de annerledes troende «som hadde mot til å feire jul sammen med de skrekkelige katolikker». Gottlieb Rieber-Mohn leste en prolog for festen, hvoretter våre gjester fra Oslo: Frk. Ellefsen, frk. Gundersen samt herrene Østbye og Taxt fikk ordet, eller rettere sagt: tonen, og gav til beste en rekke prøver på sin kunst. Så kom turen til de stedlige krefter: fiolinsolo til akkompagnement av pianisten Thoralf Norheim og franske sanger ypperlig tolket av fru Smith-Hald. Innimellom var

det gang rundt juletreet, først til de gamle kjære julesanger, og seinere leikene, hvor alle fra søstrene til småbarna moret seg av hjertens lyst. Utpå kvelden kom julenissen med julegodter til barna, mens søstrene med sedvanlig omsorg gav oss kaffe til medbrakt mat. Først omkring midnatt endte den vellykte og gjennom koselige sammenkomst.

Rimo.

**Stabekk.** Torsdag den 6. januar holdt St. Olavsforbundet sin tradisjonelle julefest for voksne og barn. Den ble innledet med en kort andakt kl. 17.45. Deretter samledes man i prestegården hvor det var festlig pyntet og dekorert. Snart tonte julesangene rundt juletreet. Formanen, herr Markusen åpnet med noen ord om julen og dens betydning. Så leste Synnøve Berg «2 julebrev», en fortelling for de minste, ledsaget av lysbilder. — Det var dekket et stort langbord til barna, og sjokoladen og kakene smakte utmerket. De voksne koset seg med kaffe til medbrakt mat. Etter matpausen satte pater Rommelse seg til pianoet og det vekslet med allsang og gang rundt juletreet. — Og så kom julenissene — en stor og to små. De hadde en ustyrtelig masse pakker med som var lesset på en kjelke, forspent en stor, svart utstoppet hund. Jubelen var stor da alle barna fikk papirhatter og hver sin pose med knask. Den ene nissen solgte lodd. Trekningen foregikk umiddelbart etter og gevinstene vilde ikke ta slutt. — Barna underholdt også selv. En liten pike, Erna Kaarin leste en morsom fortelling, og to søstre Deimesis spilte firhendig. Organist Olafsen bidrog som sedvanlig til underholdningen med sin vakre pianomusikk. Som avslutning på programmet leste frk. Berg «Petter Grei og økornet», en liten fortelling, ledsaget av småsanger. Deretter drog alle heim, et lyst minne rikere.

Sekr.

 **Ignis**   
 **ORGAN FOR KATOLSK UNGDOM** 

## Katolsk idealisme.

*Av pater Leo van Eekeren. O. F. M.*

*Katolsk idealisme må være kjennetegnet på en ekte katolsk ungdom.*

*Hva er så i grunnen idealisme? Jo, det er den sjelens indre holdning som dannes under innflytelse av et ideal. Et slikt ideal kan være en sak eller en person, men det har alltid den egenskap at det konsentrerer all vår streben, gir den et mål som vi setter alt inn på å nå.*

*No finnes det både lavere og høyere idealer. De lavere er de som ene er bunnet til livet her på jorden og hvis mål ene og alene er å få «lykken» med seg slik at man oppnår mest mulig av makt, ære, rikdom e. l. Hvis ens ideal ligger i retning en livsstilling som kan bringe en mest mulig jordisk fordel, eller kan hende å bli en fremragende sportsmann så at ens navn kan bli nevnt mest mulig i alle sportsreferater, så er og blir dette vel nok et slags ideal, men absolutt av lavere, for ikke å si laveste rang. Det gjelder unge piker som det gjelder unge menn.*

*De høyere idealer er de som tar sikte på utviklingen av vår mest verdifulle menneskelige egenskaper slik at de ansporer oss til å gjøre den beste innsats — hvor vi så blir satt i livet — for en god sak og*



den framgangs skyld, ikke for vår egen skyld. Slike idealer bør all ungdom ha — og har det da heldigvis også for det meste. Men selv disse idealer er ikke nok for oss. Som katolsk ungdom må vi ikke nøyes med mindre enn det høyeste ideal — det som vår Kirke stiller fram for oss og som tar sikte på vårt evige mål, vår sjels utvikling mot og til dens evige liv.

Katolsk idealisme er når vi med full overbevisning kan si «Christianus (a) sum» = jeg er kristen, og ta bevisst konsekvensene av denne bekjennelse. Det gjorde de første kristne og derfor kunde de med fred og glede i sinnet gå martyrdøden i møte. Det er vel de ferreste av oss som er kalte til å skulle dø for vår tro, men vi er alle kalte til å skulle leve for den, til å skulle gå det vanskelige, vanskelige liv i dag i møte med fred og glede i sinnet trass i alle dets bekymringer. Og å gjøre det, å leve slik — se det er en oppgave verdig katolsk idealisme, verdig katolsk ungdom!

Må alle Ignis' unge lesere få løse den oppgave — per Christum Dominum nostrum!

## Kirken og ungdommen.

I «St. Olav» kan en no i de siste år lese referater fra de forskjellige sokn, hvor skjønne gudstjenestene til de forskjellige søn- og helligdager har vært. Der dannes kirkekor selv i de minste menigheter og der ansettes organister. Enkelte kor når høyt opp i toppen, som f. eks. kirkekoret i Tønsberg, i St. Olav og St. Halvarvs kirke i Oslo, videre i Porsgrunn, Fredrikstad o. fl. Det er jo en gledelig ting, at det musikalske innslag til gudstjenestene kommer i fast gjenge. No er det bare fremad på denne veg. Engang må Norge få sitt katolske musikkakademi. Vi ungdommer har mye å arbeide for i kirkens sang og musikk.

Men det musikalske innslag i gudstjenesten er en side av saken. Vi har også flere andre sider. Som f. eks. kirkens utsmykking, vedlikehold og mange andre ting. Vi ungdommer må da ta de store tak for sin soknekirke på alle områder.

En ting er det vi særlig mangler i de fleste kirker, ja kanskje i alle, og det er Sakristaner.

### LA OSS FÅ SAKRISTANER

Grunnet de små forhold i begynnelsen i de fleste sokn, manglet det menn til denne stilling, eller kirken kunde ikke holde en sakristan, så ble det til at våre kjære søstre måtte ta dette verv i mange av kirkene. Og søstrene kan ikke takkes nok for sitt store arbeid på dette område.

Men no har vi jo kommet flere skritt videre framover. Det ser vi jo i de mange dyktige kirkekor vi no har. Og no må der også kunne bli ansatt en mannlig sakristan i soknekirkene, og våre oppofrende søstre få avløsning. Å være sakristan er jo en stilling for menn.

En sakristan er en som kan sammenliknes med en klokker og kirketjener som det heter i den protestantiske kirke.

Sakristanen har mange oppgaver. Han ordner param-

mentene, ordner alt til gudstjenesten, sørger for kirkens utsmykking, kontroll med ministrantene, tenner lysene, ringer med kirkeklokkene, går med kollekten osv. I de store menigheter er han også prestens medhjelper i soknearbeidet. Hos oss med små sokn greier vel presten alt selv.

Å være sakristan passer ikke for alle. Men jeg tror sikkert at det i de fleste menigheter finnes en ung mann som kan påta seg dette. I de kirker hvor der bare holdes gudstjeneste på søndagene og en eller to ganger i ukens løp vilde det jo gå uten vanskelighet, han kunde da for det passe sitt arbeid ved siden av, og i de større menigheter greide nok menigheten å kunne lønne en sakristan.

Arbeidet kan vel falle litt vanskelig for mange, men en gutt som i 6—7 års alderen begynner som ministrant, lærer seg nok mangt av liturgien i de årene han er ministrant. Og det måtte jo også kunde gå an å holde

### KURSUS FOR SAKRISTANER?

Det måtte bli holdt i Oslo, eller også kunde en som forstod seg på saken reise rundt til de forskjellige sokn og undervise der. Jeg er sikker på at dette vilde gå igjennom. Og her har den mannlige ungdom en stor oppgave.

Den kvinnelige ungdom har også sine oppgaver. Som f. eks. parammentene og deres vedlikehold. Ved hver ungdomsforening måtte interessen for parammentsom komme opp blant den kvinnelige ungdom. Det er vel langt igjen enno til å kunne få dannet et atelier for kirkekunst i Norge, men starten måtte jo bli ved at soknets unge damer tok seg av saken. Hver menighet måtte kappes om å få sin kirke så skjønn som mulig. Det er alltid en del småting som der kunde rettes på. Det har således irritert meg kolossalt å se at prestene ofte har en talar som ser ut som var den korte benklær, mens rubrikkene jo krever at den skal være fotsid og ikke stoppe langt over knærne.

Ja, det er mye som mangler. Enno er det heller ikke kommet en håndbok for sakristaner, enda mindre en liturgisk håndbok for legfolk. Og hvorfor kunde der ikke holdes undervisning i liturgi i enhver norsk katolsk skole? På flere plasser er det mang en katolikk som til tross for at han hver søndag er i kirken ikke kan eller rettere sagt ikke tør å synge amen. Vi norske katolikker liker ikke å kripe under kirkegolvet, men vi vil delta i gudstjenesten. Og det er ikke ensbetydende med at en under hele messen skal kripe på knærne andektig bedende i bønnebok. Således er jo Gloria, epistelen, evangeliet, Credo og præfasjonen deler av messen hvor det i de fleste katolske strøk i utlandet er skikk og bruk å stå. Og det reneste vanvidd vil i hvert fall jeg kalle det når noen under hele høymessen holder på å skramle med en kjempestor rosenkrans, akkurat som om messen ikke vedkommer ham, og han skal delta i den. Til en koralmesse skal menigheten synge med i alt, og når det er polyfon så skal selvfølgelig menigheten svare på prestens messen som det heter her i vårt land.

Men tilbake til spørsmålet om sakristaner. La oss håpe at om to år har de fleste større sokn sin egen sakristan. Og så får vi også håpe at ungdommen fra



folkeskolen av får mer undervisning i kirkens liturgi enn hittil har vært. Kirken må få sitt norske nasjonale preg. Kirken er riktignok internasjonal for alle folk og land, med den samme gudstjeneste, liturgi og seremonier, men den nekter allikevel ikke folkets og nasjonens preg å komme inn i den. Kirken før det skjebnesvangre brudd i 1537 hadde sikkert sitt nasjonale preg. Og de gamle nordmenn forstod også å verdsette sin kirke, elsket den og holdt av den. Vi hadde da en egen selvstendig norsk kirkestil, vi hadde i kirkens utstyr herlige norske mønstre, hvem kjenner vel ikke til den norske vevekunst, våre skjønne broderier osv.

Vi, den norske katolske ungdom har store og herlige oppgaver foran oss. Vi skal befeste vår kirke i by og bygd, og la den få sitt preg den skal ha, både åndelig og materielt.

I et av ungdommens nummer for en tid siden stod det at Norge etter antallet av katolikker hadde mange prestekall. Det er jo gledelig, men der mangler enda mange til å kunne fylle helt ut. La oss gå iherdig framover for vår kirke, så vil nok resultatene ikke mangle.

J. K.

\*

Jeg er enig i J. K.s artikkel på ett punkt nær, nemlig avløsningen av våre ordenssøstre i sakristan-tjenesten. På et sted som ved St. Olavs menighet o. a. store menigheter er det utenkelig at andre enn søstrene skal kunne klare dette arbeid. Det krever talent og må være organisert. Men ved et mindre sokn kunde det tenkes å anvendes. Derimot er J. K.s uttalelse om kjennskap til og undervisning i det som har med vår liturgi og våre paramenter helt berettiget. Vi håper at J. K.s artikkel blir godt mottatt og vi takker for det utmerkede innlegg. Eksempel til etterfølgelse.

RO-SA

## Sr. Eugénie 70 år 2. febr. 1944.

Hvem kjenner ikke str. Eugénie? Et overflødig spørsmål selvfølgelig, for alle kjenner henne. Men for å begynne forfra, så er altså str. Eugénie født i Osnabrück 2. februar 1874. Allerede i 1898 reiste hun til Norge, for å vie seg til misjonsgjerningen her oppe, og har således vært her i 45 år. I begynnelsen var str. Eugénie sammen med str. «tante» Marie om arbeidet i foreningslokalet, som den gang holdt til i tregården, Akersv. 4. Foreningslokalet og str. Eugénie, et er et uadskillelig begrep. Men hvorfor dette skrives her i «Ignis» har den årsak, at Ynglingeforeningen er og har alltid vært den forening som har stått hennes hjerte nærmest. Følgelig har hun betydd en masse for det som heter katolsk ungdomsarbeid i Oslo. Det vilde være umulig i et så kortfattet resymé på langt nær å beskrive hva vi nuværende og forhenværende ynglinger har å takke henne for.

Det er betegnende for str. Eugénie at hun er født på Maria lysmessedag. Vi som kjenner henne er enige om at hun ikke kunde ha sett dagens lys på en festdag som er mer typisk for henne. Det har satt et tydelig preg på henne, og har alltid vært og er bestemmende for all hennes ferd. Hun er i sannhet et lysende eksempel på en god katolikk, og en pryd for sin orden og den Norske misjon.



Søster

Eugénie

Vi ber Gud velsigne hennes mangeårige virke i St. Olavs menighet og dens foreninger.

Men mest takk skyldig er O. K. Y. som vi vet er henne kjærere enn noe annet. Det hendte iblant at noen hadde litt å si på ynglingene, men da var str. Eugénie straks i harnisk for å forsvare «sine gutter» som hun selv sier.

På grunn av krigen er str. Eugénie ikke så meget i foreningene no, vi har jo ingenting å servere, men hender det, da er hun straks der og koker vår te-erstatning. Det hører med til møtene det å stikke innom kjøkkenet og hilse på str. Eugénie, derfor er det likesom noe mangler når hun ikke er der. Men vi håper og tror at vi får ha henne enda lenge blant oss. Vi ønsker vår kjære str. Eugénie en lys og velsigned livsaften og hjertelig til lykke med dagen. Samtidig lover vi alltid med takknemlighet å minnes henne i våre bønner.

Ad multos annos — —

Rosa.

## Fra livet i O.K.Y.

Nyttårsfesten 1—1—44.

Allerede et par måneder i forveien ble det på et møte i ynglingeforeningen nedsatt en komité som skulde arbeide med festen. Den tidlige planleggelse og de ivrige medlemmer av festkomitéen, med Christen Christensen som formann, plus velvilje og gavmildhet fra foreningens venner, garanterte på forhånd at festen skulde bli en suksess. Så da alt, med en del hindringer og vanskeligheter selvfølgelig, var klart til å ta imot gjestene på nyttårsaften, var til og med gamle mor Luna nypusset og fint og skinte blankt som aldri før, slik at flere fikk lyst til å gå, enn om hun ikke hadde stått seg så velvillig.

En ting som gleder oss i O.K.Y. i høy grad er, at på hver nyttårsfest ser vi de samme trofaste ansikter, som aldri svikter og som kommer så sikkert som det nye år.

Salen var for anledningen festlig pyntet og bordarrangementet var, takket være offervillige M.U.L.-er, en sann orgie i fargeprakt. Alle servietter stikk imot all skikk og bruk i de forskjelligste farger, nettopp det nye ved det gjorde det så effektivt. Menyen bestod av plukkfish og øl. Plukkfishen var mesterlig laget av våre alltid hjelpsomme St. Josephs-søstre, med str. Columba som kjøkkensjef så vel i år som i fjor. Maten smakte fortreffelig og det kunde man straks merke på stemningen. Fra den litt stive begynnelse med Christensens velformede og hjertelige velkomsttale og den majestetiske biskop-sang, til det øyeblikk da det gikk opp for enhver at man satt og spiste noe usedvanlig godt. Talernes rekke var ordnet på forhånd og tatt med i



beregningen, slik at det ikke som ved så mange anledninger virket påtrengende og kjedelig i sin mangfoldighet. O.K.Y.s yngste æresmedlem og festkomitéens formann, Christensen, åpnet som seg hør og bør. Han mintes at med det året som svant hadde O.K.Y. fylt en alder av 40 år, men dette druknet i larmen av forberedelsene til det langt større og viktigere 100 års jubileum. Han framholdt, og med rette, at ungdomsforeningens tradisjoner er mange og gode og at de skal leve videre så lenge det finnes katolsk ungdom i Oslo. Vår alles kjære direktør, pastor Sund, talte så under mottoet: «Pass på begynnelsen.» Det var en tale som i ord og framførelse er noe av det beste og mest virkningsfulle som er levert på en tilstelning i Akersv. 5. Ordene trengte dypt inn i enhver bevissthet under åndelos stillhet som ble revet opp av dun-drende bifall da talen var ferdig. Takk pastor Sund!

André Bongard mintes avdøde yngling Franz Krause og alle reiste seg i et øyeblikks taushet. Ved å holde damenes tale gjentok Hermann B. og Rolf S. et eksperiment fra en tidligere fest. Talen var dialogisk formet, og gjorde trass i sin korthet og innholdsløshet stor lykke. Siste taler var hs. høyærv. biskopen, som høynet festen ved å være til stede. Han la oss på sinne å overveie de forpliktelser og det ansvar vi har som katolsk ungdom og som stiftere av katolske familier.

Etter at taffelet var hevet og alt ryddet bort i en fart, kom juletreet fram. Imens var de alltid villige Muller gått i gang med å forberede kaffen. Herunder gikk sceneteppet til side for en liten avdeling sketsjer med noen ynglinger og en dame, nemlig unge Berit Barra i ilden. Hun må også nevnes for den utrettelige tjenestevillighet under forberedelsene til festen.

Resten av aftenen gikk så godt som av seg selv, stemningen stod likesom og dirret, en hadde følelsen av at hvis det ble mer «stemning» vilde veggene ha revnet.

...Kl. 23.50 klappet Christen i hendene og sa «no får dere vær så god å gå». Med en mengde protester begynte folk å krype i frakker og kåper og en etter en forsvant ut i kulden og måneskinnet. Igjen står da å takke alle de som hjalp oss å laye denne festen. En spesiell takk til St. Josephs-søstrene og Mullene. Og sist og mest en takk til Christen som var drivkraften og sjelen i hele foretagendet. Festen var en suksess.

Ro-Sa.

#### Generalforsamlingen 16—1—44.

O.K.Y.s generalforsamling 16. jan. 1944 ble avvirket slik det somer seg en forening hvor det råder fred og enighet innad, kombinert med en fast front utad. For å ta det hele kronologisk, så var første post på programmet årsberetning som ble opplest av undertegnede, og etter et par bemerkninger fra formannen, vedtatt. Fra året 1943 er det særlig vårsemestret som vil huskes. Foreningen opplevde i forbindelse med misjonens 100 års jubileum en blomstringsperiode av de sjeldne, og innsatsen ved 100 års jubileet, nemlig arrangering av prosjonen med St. Olavsrelikvien påskelørdag, og oppførelsen av talekoret «Til korset» på jubileumsfesten, kan stå for enhver kritikk. Glemmes må heller ikke den nattlige tilbedelse mellom skjærtorsdag og langfredag. Det bør bli en årlig foreteelse. — Fra høstsemestret er det særlig Ungdomsdagen og nyttårsfesten som vil huskes.

Neste post på programmet var regnskap for 1943 ved kassereren, Finn Barra. Det viste et pent overskudd, større enn på mange år.

Etter at formannen, Rolf Sand, hadde lest opp lovene for valg, gikk man over til dette. Som formann ble Rolf Sand gjenvalgt, på det nærmeste enstemmig. Styret ble også gjenvalgt, med unntagelse av 1. suppleanten, slik at styret nu består av, formann Rolf Sand, viseformann Thorfinn Juell, kasserer Finn Barra, sekretær Johannes Bruse og suppleant Odd Barra. Som revisor ble gjenvalgt André Bongard.

Han var også den første som tok ordet under eventuelt. Han redegjorde for noen detaljer ved regnskapet. Deretter tok formannen ordet. Han sa først at foreningens trofaste venn, søster Eugenie hadde en høytidsdag 2. februar, og foreslo at O.K.Y. skulde la det bli en tradisjon at man hvert år lot lese en messe for henne. Dette ble selvfølgelig vedtatt enstemmig.

Foreningen vilde også yte sin skjerv til et nytt orgel i St. Olavskirken, og formannen foreslo derfor at O.K.Y. la til et beløp, slik at kollekten ved dagens musikkandakt kom opp i en litt rundere sum. Alle, selv kassereren, tiltrådte etter en diskusjon om beløpets størrelse, forslaget.

Formannen kom deretter inn på et forslag som var frem-satt om en eventuell sammenslutning av de to ungdomsfor-ener og begrunnet hvorfor man hadde stilt seg avvisende til forslaget. Enn videre takket han æresmedlemmet, Chr. Christensen, for hans arbeid for foreningen i det forløpne år.

Deretter sa direktøren, pastor Sund noen ord, og kom etter å ha takket formann og styre for godt samarbeid i året som gikk, inn på foreningens mål og mening.

Æresmedlem Chr. Christensen sa og noen ord, og kom bl. a. in på den gode tone som hersket i foreningen. Han takket og vår avholdte direktør for godhet og kjerlighet.

Til slutt gjorde hs. høyærv. biskopen oss den glede å si noen ord til oss. Han tok opp Chr. Christensens ord om den gode katolske i foreningen, og sa videre at vi måtte be-trakte et hvert medlem av O.K.Y. som en venn og bror, og hjelpe ham, også utenfor foreningen. Til sist takket biskopen foreningen for dens arbeid i det forløpne år, særlig i forbindelse med 100 års jubileet.

Formannen hevet så generalforsamlingen, hvorefter man gikk over til den mer underholdende del av møtet.

Surre.

## Fra livet i M. U. L.

Festmøtet 25—1—44.

Tirsdag den 25. januar hadde M.U.L. festmøte i anledning av at det den 31. var et år siden foreningen hadde sin første høytidelige medlemsopptagelse etter at den ble selvstendig forening.

Først samlet vi oss til en kort andakt i biskopens kapell. Her holdt vår direktør, pater Notenboom, en kort preken, hvor han minnet oss om det løfte vi gav for et år siden. Etter den sakramentale velsignelse sang vi «Ungdomssangen», og deretter gikk vi inn i klubblokalet. Her stod et festlig bord og ventet på oss. Det var dekket i hele salens lengde. Det vintergrønne granbaret var arrangert så vakker på den hvite duken og de levende lysene som stod mellom bokstavene M. U. L. gjorde at vi alle straks kom i feststemning. Det var derfor med stor forventning vi satte oss til bords.

Formannen Berit Linnerud ønsket oss velkommen i noen få velvalgte ord samt minnet oss om at foreningens månedlige felleskommunion søndag den 6. februar denne gang skulde være i St. Halvards kirke. Her leses også foreningens årlige messe.

Så kom det store øyeblikk da den sangen som lå sammen-rullet ved hver kuvert skulde synges. Den gode foreningsånd fordrer jo at alle gjør sitt for foreningen og no ljomt den den sangen som en av medlemmene hadde sveiset sammen til fødselsdagsbarnet. Den satte humøret enno et par streker opp. Thordis Røstad leste, deretter et par gode historier og i tilknytning til dem sang vi den andre bordsangen. Så lot vi kaffen og kakene gli ned på høykant og i mens leste Inger Margrethe Hegna referat fra forrige møte. Ulla Andresen kom med Mølleposten og Thordis Røstad med adjektivleiken. Det var en historie som satte lattermusklene i gang. Den var formet som en fortelling om en aften i M.U.L. og etter-som adjektivene ble puttet inn, huller til bulter, ble me-ningen aldeles hårreisende.

Etter all denne moro var vi i humør til å synge. Og til strikkepinnenes akkompagnement løftet vi taket på klubb-lokalet med våre norske sanger.

Ved 11-tiden var fødselsdagsfesten over og nymnende gikk vi ut i mørket.

Kruska.

Redaktør: E. Dithmer-Vanberg.

Thronsen & Co. Boktrykkeri, Bernh. Getz gt. 3 - Oslo



## Erindringsliste:

St. Olavslaget, Stabekk,

har møte torsdag den 10. februar like etter andakten som begynner kl. 18.45.

Foredrag av pastor E. Laudy.

Mariakongregasjonen

har møte i foreningslokalet søndag den 13. februar etter andakten.

Foredrag av Daniel Haakonsen om «Don Bosco». Pakkeauksjon.

Søndag 20. februar felleskommunion i St. Olavs kirke.

## E LEVER

i orgel. piano. teori.

Underv. i hjemmene.

**Brynhild Baakind,**

Gjørstadgt. 8 - Oslo

## Stemmebruk,

### Oplæsning

Behandling av talefell

**ADELAIDE JØRGENSEN**

Telf. 62373. — Jac. Aallsgt. 16 III

## Bøker — papir

**HJARRAND**

Telf. 2846 - Fredrikstad

Klipp ut!

Klipp ut!

## BØNNENS APOSTOLAT

Intensjonene for 1944.

### Hovedintensjon:

*Januar:* Vår hellige fars alminnelige og særlige anliggender.

*Februar:* Større anerkjennelse av og respekt for arbeidets rettigheter og plikter.

*Mars:* Apostolat blant arbeiderne.

*April:* De unge menns verdige forberedelse til ekteskapet.

*Mai:* At vigselene til Maria rene hjerte må virke med til fornying av den enkelte sjel, familiene og samfunnene.

*Juni:* Ivrig sone til Jesu og Maria hjerter.

*Juli:* Den energiske kamp mot umoralen i bøker og film.

*August:* Den kvinnelige ungdoms moralske holdning.

*September:* Mer omsorg for hushjelpenes åndelige og materielle vel.

*Oktober:* At Guds mor Maria må føre tilbake til Kirkens enhet alle våre i troen skilte brødre som trofast har æret henne.

*November:* Bedre forståelse av den siste salving.

*Desember:* Hundreårsdagen for Bønnens Apostolat.

### Misjonsintensjon:

*Januar:* At utbredelsen av troen i Afrika ikke må hindres av Islam.

*Februar:* Framgang for Kirken i Sør-Afrika.

*Mars:* At Misjonen i Afrika må bli skånet for sektvesenet.

*April:* Fortsatt framgang for den katolske kirke i Vest-Afrika.

*Mai:* Styrking og videre utbredelse av den katolske kirke i Ekvatorial-Afrika.

*Juni:* Tilstrekkelig mange prester for de mange katolikker i Huanda og Urundi.

*Juli:* At arbeidsforholdene og familielivet blant negrene må ordnes etter kristne grunnsetninger.

*August:* Større framgang for den karitative virksomhet i Afrika.

*September:* Oppdragelsen og undervisningen av Afrikas ungdom.

*Oktober:* De innfødte prester og alle studenter ved høyere skoler.

*November:* Misjonen på Madagaskar og de omliggende øyer.

*Desember:* At alle katolikker må kjenne sitt ansvar overfor misjonen i Afrika.

### Daglig oppofringsbønn for medlemmene av Bønnens Apostolat:

Herre Jesus Kristus, jeg ofrer deg av hele mitt hjerte alle mine hensikter og tanker, alle mine ønsker og lengsler, alle mine ord og gjerninger uten en eneste unntagelse på denne dag — etter jomfru Marias alltid rene hjertes forbilde og med den samme guddommelige hensikt, hvori du her på jorden brakte Gud din hyldest og fremdeles bringer ham den i Alterets Sakrament uten opphør over hele verden til tidenes ende!

## St. Olavslaget

har generalforsamling søndag 6. febr. 1944.

(Etter andakten.)

Dagsorden:

Årsberetning. Valg.

Regnskap. Eventuelt.

Etter generalforsamlingen selskapeleg samvær.

Sang av fru Bull Hansen, akk. av herr Rolf Østbye.

Te serveres.

## St. Halvardslaget

har generalforsamling søndag 13. februar like etter andakten som begynner kl. 19.

Dagsorden:

Årsberetning.

Regnskap.

Valg.

Eventuelt.

Etter generalforsamlingen selskapeleg samvær.



# Malerier

av eldre og yngre norske malere tilsalgs.  
Malerier mottas for salg pr. kommisjon.

**G. PAUS KNUDSEN**  
Store Markevei 2. Telefon 10598.

**BERGEN**

## SKINNVITT SAAPEKORN



- som gir den skinnende hvite vask
- som ikke ødelegger tøiet
- som i bruk er alle husmødres fryd

As. FREDRIKSTAD SAAPEFABRIK

A/S Smith Sivertsen  
Bakeri & Conditori  
**Bergen**



## Bennett's Reisebureau

Billetter til alle steder i inn- og utland.



Centralb. 27050

## JERNVARER KJØKKENUTSTYR

Telefon  
10839  
15339  
Bergen

**STENDER**

## Nynorsk

brevbyte og stenografi

*Hans Noedhuus*  
Neumannsgt. 4

*Bjergvin*

Alt slags RØRLEGGARBEIDE  
Utføres ved dyktige og høflige fagfolk  
RIMELIGE PRISER

**WILKINSH**

AUTORISERT RØRLEGGAR  
Kjøbmandsstuen Telefon 16747